

**Eesti
Kontsert**

**Festival
Klaver**



Fantastiline Beethoven

Martin James Bartlett klaver • **Eesti Riiklik Sümfooniaorkester**
Dirigent **Jessica Cottis**

**Eesti
Kontsert**

Kingi muusikaelamusi!

Kinkepiletid väärtuses 10 €, 20 €, 30 €, 50 €

Kinkepiletite eest saab osta Eesti Kontserdi
korraldatavate ürituste pileteid.
Kehtivus üks aasta alates ostuhetkest.



Osta Eesti Kontserdi kinkepiletid eestikontsert.ee või piletilevi.ee

**Festival
Klaver**

R 16. OKTOOBER 2026 19.00 Estonia kontserdisaal

Fantastiline Beethoven

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester

Martin James Bartlett klaver, Suurbritannia

Dirigent **Jessica Cottis** Austraalia

K A V A

Ludwig van Beethoven (1770–1827)

Klaverikontsert nr 5 Es-duur *op.* 73 („Imperaator“) (1809)

- *Allegro*
- *Adagio un poco mosso*
- *Allegro*

V A H E A E G

Hector Berlioz (1803–1869)

„Symphonie fantastique“ / „Fantastiline sümfoonia“ *op.* 14 (1830)

- „Rêveries – Passions“ / „Unelmad ja kired“ (*Largo*)
- „Un bal“ / „Ball“ (*Allegro non troppo*)
- „Scène aux champs“ / „Stseen väljadel“ (*Adagio*)
- „Marche au supplice“ / „Rongkäik tapalavale“ (*Allegretto non troppo*)
- „Songe d'une nuit de sabbat“ / „Õine nägemus nõidade sabatil“ (*Larghetto – Allegro*)

Vaheajaga kontsert kestab umbes 2h 15 min.

Koostöös Eesti Riikliku Sümfooniaorkestriga

Ludwig van Beethoven kehtestas end oma karjääri alguses Viini muusikamaastikul eelkõige pianistina. Tema improviseerimisanne oli legendaarne ning kaasaegsed imetlesid temas ühendust erakordse tehnilise jõu, fantaasia ja sügava väljendusrikkuse vahel. Beethoveni õpilane Ferdinand Ries on märkinud, et ühegi teise kunstniku mäng polnud tema omaga võrreldav.

Ka suur osa Beethoveni klaveriloomingust oli mõeldud tema enda esinemislava tarvis. Autori viit klaverikontserti võib vaadelda omamoodi läbilõikenähtena tema arengust pianistina ja klaverimuusika loojana – kui varasemates kontsertides on veel selgelt tajutav Haydni ja Mozarti kujundatud klassikaline kontserdivorm, siis hiljem jõuab ta üha isikupärasema ja monumentaalsema žanrikäsituseni. Helilooja saavutused sellel loomealal kulmineeruvad **klaverikontsertdiga nr 5 Es-duur op. 73**, mis kuulub tema nn heroilisesse loomeperioodi (1802–1812). Just sel loominguiliselt viljakal kümnendil valmis suurim ja tuntuim osa Beethoveni loomingust, sealhulgas sümfooniad nr 3–8.

Viienda klaverikontserdi loomisaeg langes kokku Napoleoni vägede sissetungiga helilooja kodulinna Viini 1809. aasta maikuu. „Milline destruktiivne ja meeletu elu mind ümbritseb!“ kurdab

Beethoven juulikuus saadetud kirjas oma Leipzigi kirjastajale. „Vaid trummid, kahurid ja kõiksugu inimlik viletsus!“ Helilooja leidis varjupaiga oma venna maja keldris, üritades patjadega kaitsta oma kuulmisest kahjustunud kõrvu lahingumüra eest. Vaatamata nii rasketele tingimustele sündis aasta lõpuks Beethoveni tipptulemus klaverikontserdi žanis, mida Allgemeine musikalische Zeitung hindas kui „üht originaalsemat, fantaasiarikamat ja mõjuvat, ent ilmselt ka kõige keerukamat senises kontserdirepertuaaris“.

Viies oli Beethoveni esimene kontsert, milles ta ise ei soleerinud: ajaks, mil teos esiettekandeni jõudis, oli helilooja süvenenud kurtus teinud tema interpreedikarjäärile lõpu. Teose esmaesitlusel 1811. aasta novembris Leipzigis astus pianistina üles 25-aastane Friedrich Schneider ja Gewandhaus-orkestrit juhatas Philipp Christian Schulz. Kolm kuud hiljem kõlas kontsert Viinis Beethoveni andeka õpilase Carl Czerny soleerimisel. Kuna autoril puudus võimalus ise soleerida, on ta püüdnud saavutada senisest suuremat kontrolli lõpp-produkti üle ning kirjutanud välja kõik soolo-osad, pannes sellega aluse tavale, mida järgisid heliloojad ka edaspidi.

Teos on saanud ingliskeelses kultuuriruumis hüüdnime „Imperaator“, mille lisas publikatsioon tiitellehele inglise kirjastaja

John Cramer. Teise teooria kohaselt hüüdnud kontserdi Viini ettekande ajal üks prantsuse ohvitseri „C'est l'empereur!“ („See on imperaator!“). Autor ise, kes põlgas Napoleoni alates sellest, kui too end keisriks kuulutas, poleks sellist seost ilmselgelt soovinud. Ometi annab kõnealune tiitel ilmekalt edasi teose suursugust ja heroilist iseloomu, mis valitseb ka Beethoveni „Eroica-sümfoonia“ (samuti Es-duuris). Muljetavaldav on juba esimese osa kestus (umbes 20 minutit), mis teeb sellest pikima instrumentaalkontserdi osa, mis seni kirjutatud. Majesteetlikule avaosale on kauniks kontrastiks õrn ja hümnilik *adagio un poco mosso*, mis suubub otse finaali, pannes kontserdile hiilgava punkti.

Beethoven pühendas teose oma kõige ustavamale patroonile ja õpilasele ertshertsogi Rudolphi.

Beethoveni loomingu mõju ulatus kaugele üle tema eluea ja rahvuspiiride. 1820. aastate lõpul kuulis Pariisis tema sümfooniate (III, V, VII) ettekandeid noor prantsuse helilooja **Hector Berlioz**, kellele see oli vapustavaks kogemuseks. Tema sõnul avas Beethoven talle „uue maailma muusikas“, võrreldavalt sellega, kuidas Shakespeare oli talle avanud uue maailma luules. Beethoveni sümfooniad näitasid talle, et see žanr võib olla palju enam kui abstraktne muusikaline vorm, ning Berlioz astus sealt veel

sammu edasi, sidudes sümfoonia kirjandusliku programmi lausa filmiliku täpsusega edasi antud narratiiviga.

Vaid kolm aastat pärast Beethoveni surma valminud „**Fantastilisest sümfooniast**“ **op. 14** (1830), mis tuli suure menuga esiettekandele 5. detsembril 1830 Pariisi konservatooriumis, sai 26-aastase Berlioz'i läbimurdeteos. Selleks ajaks oli ta loonud küll üksjagu muusikat ning saanud ka ametliku tunnustuse maineka Rooma preemia näol, ent laiemat tähelepanu polnud talle veel osaks saanud. Pariisis teati teda kui julget ja ebakonventsionaalset noort heliloojat, kelle ambitsioonid ei piirdunud sellise muusika kirjutamisega, mida eelistas tollane keskmine kontserdikülastaja. Oma mälestustes nimetas Berlioz seesugust „rahustavaks muusikaks“: „mitte liiga dramaatiline, ent selge, pigem värvitu ja turvaliselt etteaimatav; muusika, milles pole ennenägematuid rütme, harmooniaid ega uusi võtteid ning mis ei nõua ei esitajalt ega kuulajalt liiga palju mõttetööd ega keskendumist.“ Tema „Fantastiline sümfoonia“ murrab kõiki neid konventsioone, olles uuenduslik nii vormilt, teostuselt kui ka sisult. Veelgi enam – see on romantilise tundekunsti kirglik kehastus, millesse autor on valanud oma südamevalu vastamata armastuse pärast. Berlioz'i ihaldatuks oli iiri näitlejanna Harriet Smithson, keda

ta nägi esmakordselt 1827. aastal Pariisi teatrilaval, kus ta mängis koos inglise trupiga Shakespeare'i loomingut. Kõrvuni armunud Berlioz imetles teda esialgu eemalt, siis hakkas talle kirju saatma ning lõpuks üüris naise elukoha lähedal isegi korteri, et teda näha ja tema liikumisi jälgida – tänapäeva pilguga vaadates nagu keegi ahistav jälitaja... Berlioz kinnisidee tema armastatust leidis „Fantastilises sümfoonias” muusikalise väljundi teema kaudu, mis läbib kogu teost. See autobiograafiline ja helilooja poolt programmiga varustatud viieosaline sümfoonia alapealkirjaga „Episood artisti elust” räägib kunstnikust, kes armuvalust piinatuna manustab oopiumi, mille järel kangastuvad tema silme ette järjest painajalikumad nägemused: ballile ja idüllilisele stseenile maal järgnevad marss tapalavale ja lõpuks groteskne nõidade sabat (viimases kõlab 13. sajandist pärit „Dies irae” viis, mida kasutati traditsiooniliselt reekviemis). Kõikjale ilmub ka armastatu ja tema *idée fixe*-teema, mis omandab iga osa valguses uue tundetooniga karakteri – see on justkui psühholoogiline niit, mis seob kogu sümfoonia üheks tervikuks. Orkester illustreerib armunud kunstniku nägemusi läbi fantaasiarikka ja piltliku instrumentatsiooni ja uudse pillikasutuse, kombates võimalusi, mis ulatuvad Berlioz ajast kaugele ettepoole.

„Fantastilise sümfoonia” muusa Harriet Smithson viibis teose esiettekandel kohal ning oli sellest sedavõrd liigutatud, et hakkas oma varasemat tõrjuvat suhtumist heliloojasse ümber hindama. Smithson ja Berlioz abiellusid 1833. aastal, ent see liit ei toonud neile oodatud õnne: Berlioz perekeskne ei kiitnud tema väljavalitut heaks ning abikaasadel puudus ka ühine keel. Kümme aastat hiljem nende abielu lagunes – selleks ajaks oli Harriet näitlejakarjäär lõppenud ning ta libises pöördumatult depressiooni ja alkoholismi haardesse. Berlioz, kes liikus oma muusikuteel kõrguste poole ja leidis ka uue armastuse Marie Recio näol, ei jätnud Harrieti siiski kunagi päris maha, vaid hoolitses naise eest kuni tema surmani 1854. aastal.

Evelin Kõrvits



Foto: Chris Gloag

Martin James Bartlett omab tehnilist enesekindlust ning mängib oma ea kohta harukordse küpsuse ja elegantsiga. 2022. aastal sai temast esimene Serdangi preemia laureaat – tegemist on Šveitsi auhinnaga, mille algatas Rudolf Buchbinder eesmärgiga tunnustada noori artiste oma rahvusvahelise soolokarjääri lävel. Plaadifirma Warner Classics eksklusiivse artistina on Bartlett pälvinud järjepidevalt kriitikute tunnustust ning tema albumid on saanud viie täрни hinnanguid. The Arts Desk kirjeldas tema esinemist „justkui mõne teise, kõrgema liigi vaatamist“. Bartletti senine karjäär kinnitab tema positsiooni ühe oma põlvkonna kõige tähelepanuväärsema pianistina.

Hooajal 2026/27 esineb Bartlett nii oma kodumaal Suurbritannias kui ka mujal Euroopas. Hooaja avas ta koos Bournemouthi Sümfooniaorkestriga, esitades Tšaikovski 1. klaverikontserti, ning naaseb hiljem London Mozart Playersi ette, et mängida Mendelssohni topeltkontserti. Hooaja kõrghetkede hulka kuulub Beethoveni 5. klaverikontserdi ettekanne ERSOga Tallinnas festivali Klaver raames, samuti esineb ta selle teosega Mozarteumi orkestri ees Salzburgis. Lisaks soleerib ta Mozarti 24. klaverikontserdis (millest ta on teinud menuka plaadistuse) Šveitsis ja Rumeenias. Soolokavadega astub ta üles Londonis, Norwichis, Beverleys, Canterbury, Stuttgartis, Viinis ja Serdangi Villas.

Bartletti viimaste aastate tähtsamate esinemiste hulka kuuluvad debüüdid Luzerni ja Moritzburgi festivalidel, naasmine Concertgebouw'sse ning kahenädalane USA turnee soolokontsertidega Cincinnatis ja San Franciscos. Kontserdisolistina on ta teinud ringreise Euroopas, esitades Philip Glassi „Tiroomi kontserti“ sellistes mainekates kontserdisaalides nagu Berliini Kontserdimaja ja Viini Musikverein. Turnee kulmineerus galakontserdiga Londonis Liechtensteini printsja printsessi auks.

Bartlett on esinenud soolokavadega mainekates kontserdipaikades, sealhulgas Frankfurdi Alte Oper ja Pariisi Salle Cortot, ning esinenud festivalidel, nagu La Roque d'Anthéron, Grafenegg, Rheingau, Dresdeni festival ja Rahvusvaheline Chopini Klaverifestival. 2022. aastal tegi ta soolodebüüdi USAs, mille korraldas Young Concert Artists Series, esinedes New Yorgis ja Washingtoni Kennedy Keskuses.

Warner Classicsi eksklusiivse artistina on Bartlett avaldanud rea kõrgelt hinnatud albumeid. Tema värskeim plaat, mis sisaldab Bachi, Mozarti ja Britteni kontserte, järgnes albumile „La Danse“ (2024), kus kõlab prantsuse barokkajastu ja impressionistide looming. The Times andis albumile viie tähti hinnangu ja ajakiri Gramophone nimetas selle „Toimetaja valikuks“. „Rhapsody“ (2022), mis salvestati koos Londoni Filharmooniaorkestri ja Joshua Weilersteiniga, esitleb Rahmaninovi ja Gershwini teoseid ning sai ühtviisi kõrge tunnustuse väljaannetelt Gramophone ja BBC Music Magazine. Tema debüütalbumit „Love and Death“ (2019) kiitsid nii The Times, The Guardian kui ka The Sunday Times.

Bartlett äratas laiemat tähelepanu 2014. aastal, kui võitis 17-aastasena BBC Noore Muusiku konkursi. Järgmisel hooajal debüteeris ta BBC Promsil ning on seejärel esinenud

kõigi BBC orkestritega ja osalenud olulistel riiklikel sündmustel, sealhulgas Tema Majesteet kuninganna Elizabeth II 90. sünnipäeva tänujumalateenistusel, mida kanti otse üle Londoni Püha Pauluse katedraalist.

Bartlett lõpetas suurepäraste tulemustega Londoni Kuningliku Muusikakolledži, kus teda juhendas prof Vanessa Latchey. Hiljem pälvis ta Queen Mother Rosebowli auhinna, mille andis talle üle Walesi prints. Aastatel 2020–2022 oli ta Londoni Kuningliku Muusikakolledži Britteni-nimelise klaveristipendiumi saaja, tehes sel ajal debüüdi kammerorkestri London Mozart Players ees, keda ta klaveri tagant ka juhatas. Praegu töötab ta Londoni Kuninglikus Muusikakolledžis klaveriprofessorina.

Tema teiste tunnustuste hulka kuuluvad esikoht konkursil Young Concert Artists International Auditions New Yorgis (2019), II koht ja publikupreemia Kissingeni Klaveriolümpiaadil (2018) ning võit ülemaailmsel Virtu(al)oso konkursil, mille korraldas Piano Cleveland 2020. aastal.



Foto: Krööt Tarkmeel

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester

(ERSO) on elav ja mitmekülgne tipptasemel orkester. Eesti vanimal ja mainekaimal regulaarselt tegutseval sümfooniaorkestril täitub sel hooajal pidulik 100. tegevusaasta. ERSO ajalugu ulatub aastasse 1926 ning sarnaselt paljude omataolistega maailmas on see seotud rahvusliku ringhäälingu sünni ja arenguga. Orkester sai alguse Eesti Raadio juures sündinud ansamblist, mis raadio algusaegadel mängis otse-eetris juttude vahele muusikapalasid. Raadio-orkestrist täiemõõduliseks sümfooniaorkestriks kasvas kollektiiv 1945. aastaks.

Alates hooajast 2020/2021 on enam kui 100-liikmelise orkestri peadirigent ja kunstiline juht Olari Elts. Neeme Järvi jätkab koostööd ERSOga eluaegse aupeadirigendina, orkestri audirigent on Paavo Järvi, varasemad peadirigendid on olnud

Olav Roots, Paul Karp, Roman Matsov, Neeme Järvi, Peeter Lilje, Leo Krämer, Arvo Volmer, Nikolai Aleksejev ja taas Neeme Järvi.

ERSO on käinud arvukatel turneedel ning osalenud mainekatel rahvusvahelistel muusikafestivalidel. Käesoleval juubelihooajal ootavad ERSOt ees kontserdireisid Lõuna-Koreasse ja Austriasse. 2025. aasta detsembris andis ERSO peadirigent Olari Eltsi juhatusel kontserte Ljubljanas ja Bregenzis. 2024. aastal esines orkester Linzis, Viinis ja Prahas. 2023. aasta mais toimus orkestri esimene turnee Suurbritannias, kus kahe nädala jooksul anti 11 kontserti. 2022. aastal esineti Olari Eltsi juhatusel Nürnbergis, Münchenis ja Pariisis. 2021. aasta novembri lõpus osalesid ERSO ja Elts Poolas rahvusvahelisel Kesk- ja Ida-Euroopa muusikafestivalil Eufonie.

2019. aastal avasid ERSO ja Neeme Järvi Prantsuse Raadio maineka Montpellier' muusikafestivali ning orkester käis Kesk-Euroopa turneel, kus Neeme Järvi juhatusel esineti Viini Musikvereini kuldses saalis, Linzi Brucknerhausi suures saalis, Praha Rudolfinumi Dvořáki saalis ja Bregenzi Bodensee saalis ning Mihhail Gerts'i juhatusel Saksamaal Erlangenis ja Viersenis. Veel on esinetud sellistel maailmalavadel nagu Berliini Konzerthaus, New Yorgi Avery Fisher Hall (praeguse nimetusega David Geffen Hall), Peterburi Filharmoonia suur saal ja Maria teatri kontserdisaal, Kölni Filharmoonia, Helsingi Musiikkitalo, Stockholmi Berwaldhallen jt.

ERSO plaadistuste kõrget taset on esile tõstetud mainekates rahvusvahelistes klassikalise muusika väljaannetes ning orkestri salvestised on toonud mitmeid olulisi tunnustusi, neist märgilisim Eesti esimene Grammy auhind 2004. aastal Paavo Järvi juhatusel. Eesti Muusikaauhindade jagamisel nimetati 2020. aasta klassikaalbumiks Heino Elleri sümfooniliste teoste plaat ning 2026. aastal Erkki-Sven Tüüri autoriplaat „Aeris“, mõlemad Olari Eltsi juhatusel. Samuti tunnustas Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapital 2020. aastal ERSO't ja Olari Eltsi aastapreemiaga Heino Elleri muusika salvestamise eest. Suurepärane koostöö on ERSO-l selliste mainekate plaadifirmadega,

nagu Chandos, BIS, Onyx, samuti Ondine, ERP jt. Lisaks kohalikele raadio- ja telekanalitele on ERSO kontserte üle kandnud Mezzo ja medici.tv ning EBU vahendusel on need jõudnud paljudesse Euroopa raadiojaamadesse.

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester annab regulaarselt kontserte oma kodusaalis Estonia kontserdisaalis, kus orkestrit saab kuulda pea igal reedel. ERSO kontserdid jõuavad publikuni ka Klassikaraadio vahendusel ning alates 2020. aastast ERSO TV-s (erso.tv), mis võimaldab jälgida kontsertide otseülekandeid ja vaadata järelvaatamises varasemaid esinemisi.

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER

I VIUL

Johannes Põlda -kontsertmeister
Marge Uus
Hanna-Liis Nahkur
Piret Sandberg
Danae Taamal
Kaiu Talve
Kätlin Ivask
Astrid Muhel
Elisabeth Härmand
Andrus Tork
Tarmo Truuväärt
Kristiina Aimla
Merily Leotoots

II VIUL

Kaido Välja
Kadi Vilu
Miina Laanesaar
Maaren Vihermäe
Toomas Hendrik Ellervee
Kristjan Nõlvak
Marlis Timpmann
Annelize Vlasenko
Liisi-Mai Krigul
Maiu Mägi
Mari-Katrina Suss
Triin Krigul

VIOOLA

Rain Vilu
Martti Mägi
Helena Altmanis
Liisi Rusnak
Mairit Mitt-Bronikowska
Julia Širokova
Kristiina Välja
Mall Help
Kaja Kiho
Juhan Palm-Peipman

TŠELLO

Indrek Leivategija
Villu Vihermäe
Margus Uus
Katrin Oja
Lauri Toom
Riina Erin
Maris Vallsalu
Salome Stroganova

KONTRABASS

Mati Lukk
Janel Altroff
Imre Eenma
Ants Önnis
Madis Jürgens
Indrek Pajus

FLÖÖT

Mari-Liis Vind
Janika Lentsius

OBOE

Aleksander Hännikäinen
Tõnis Traksmann

KLARNET

Jose Carlos Dominguez Almela
Alexandr Avramenko

FAGOTT

Peeter Sarapuu
Francesco Pio Russo
Kaido Suss
Kristjan Kungla

METSASARV

Ye Pan
Mattias Vihmann
Artur Reinpõld
Nikita Matsuk

TROMPET

Indrek Vau
Chris Sommer
Erki Möller
Ivar Tillemann

TROMBOON

Andres Kontus
Diogo Fernandez
Peeter Margus

TUUBA

Madis Vilgats
Cornelius Jacobeit

TIMPANID

Adam Jeffrey
Kentaro Yano

LÖÖKPILLID

Vambola Krigul
Terje Terasmaa
Lauri Metsvahi

HARF

Sara Siria D'Amico
Lisanne Rull



Foto: Kaupo Kikkas

Jessica Cottis on pälvinud laialdast tunnustust oma uudsete ja mõtteainet pakkuvate kavade ning inspireeriva muusikalise juhtimise eest. Tema viimaste aastate oluliste koostööpartnerite sekka kuuluvad Londoni Sümfooniaorkester, Oslo Filharmoonikud, Belgia Rahvusorkester, Praha Raadio Sümfooniaorkester, Los Angelese Filharmoonikud, Filharmooniaorkester (London), Academy of St Martin in the Fields, Singapore'i Sümfooniikud, Sydney Sümfooniikud, Taani Raadio Sümfooniaorkester, Rumeenia Raadio Sümfooniaorkester, Kanada Rahvusliku Kunstide Keskuse orkester, Iiri Rahvuslik

Sümfooniaorkester, Taani Kuninglik Ooper, Austraalia Ooper, Bordeaux' Rahvusorkester, Luksemburgi Filharmoonikud, Gävle Sümfooniaorkester, Turu Filharmoonikud ja Orchestra i Pomeriggi Musicali (Milano). Teda on korduvalt kutsutud dirigeerima ka Londoni Kuninglikku Ooperimajja ja BBC Promsi festivalile. Tema etteasteid on salvestanud BBC ja ABC ning tema salvestisi avaldanud Decca Classics.

Alates 2023. aasta septembrist on Jessica Cottis Rootsis tegutses Västerås Sinfonietta kunstiniline partner ning praegu jätkab ta oma viiendat hooaega Canberra Sümfooniaorkestri (CSO) peadirigendi ja kunstilise juhina. Tema eestvedamisel on CSO ellu viinud mitmeid olulisi ja auhinnatud algatusi, sealhulgas märkimisväärse hulga uudisteoste tellimusi, koostööd Austraalia põlisrahvaste kogukondadega ning naisheliloojate loominguga järjekindlat esiletõstmist. 2024. aastal pälvis Cottis kunstilise juhtimise eest ACT Art Music Luminary auhinna, millega tunnustati tema rolli orkestri kunstilise profiili olulisel ümberkujundamisel ja uute suundade rajamisel Austraalia kontserdielul.

Jessica Cottise repertuaar keskendub 19.–21. sajandi muusikale. Sel hooajal dirigeerib ta Mahleri, Richard Straussi, Wagneri, Beethoveni, Brahmsi, Sibeliuse, Prokofjevi,

Šostakovitši, Stravinski, Elgari ja Vaughan Williamsi olulisi teoseid. Teda hinnatakse rahvusvaheliselt sügava muusikalise uudishimu ja pühendumise eest nüüdismuusikale. Hiljuti on ta juhatanud kriitikute tunnustuse pälvinud lavastusi, nagu Poul Ruderi „The Handmaid's Tale“ (Taani Kuninglik Ooper), Na'ama Zisseri „Mamzer“ (Londoni Kuninglik Ooper), John Adamsi „The Death of Klinghoffer“ (Norrlandsoperan) ja Missy Mazzoli „Breaking the Waves“ (Austraalia Ooper). Laura Bowleri „The Blue Woman“ maailmaesiettekandel Londoni Kuninglikus Ooperimajas oli Jessica Cottis muusikajuht.

Andeka suhtlejana, keda ajaleht The Scotsman on kirjeldanud kui „lahedat, vaoshoitud, ülimalt väljendusrikast ja kaasahaaravat“, tegutseb Cottis aktiivselt klassikalise muusika tutvustaja ja eestkõnelejana. Ta on juhendanud naisdirigentidele mõeldud kursusi nii Londoni Kuningliku Filharmooniaühingu kui ka Kuningliku Ooperimaja juures ning on Tait Memorial Trusti muusikanõukogu esimees. See heategevusfond toetab Austraalia ja Uus-Meremaa interpreete, kes soovivad jätkata Suurbritannias kraadiõpet. Cottis on sage külaline BBC raadios ja televisioonis, kus ta arutleb väga erinevatel kunstiteemadel – ooperist arhitektuuri, sünesteesia, keskkonna ja akustikani.

Jessica Cottis kasvas üles Kagu-Austraalias oma perekonna lambafarmis ning juba varakult kujunes temas elukestev huvi nii muusika kui ka looduse vastu. Eriti köidavad teda muusika, looduse ja teaduse kokkupuutepunktid ning kuulamise olemus. Oma muusikuteed alustas Cottis organisti, pianisti ja trompetistina. Ta omandas Austraalia Riiklikus Ülikoolis kiitusega bakalaureusekraadi ning jätkas õpinguid Pariisis teedrajava prantsuse organisti Marie-Claire Alaini juures. Randmevigastus sundis teda pianistina esinemisest loobuma ning ta asus õppima dirigeerimist Londoni Kuninglikus Muusikaakadeemias, kus tema õpetajateks olid Colin Metters ja Sir Colin Davis. Seejärel töötas ta BBC Šoti Sümfooniaorkestri ja Sydney Sümfooniaorkestri abidirigendina, viimases kujunes tal tihe koostöö oma mentorite Sir Donald Runniclesi ja Vladimir Ashkenazyga. Cottis on täiendanud oma juhtimisalaseid teadmisi Cornelli Ülikoolis ja Oxfordi Ülikooli Saïdi ärikoolis.

Ta elab Stockholmis ning tegeleb väljaspool muusikat oma suure kirega – liblikate uurimisega ülekogu maailma.

Eesti Kontsert:

produtsent Maarit Kangron,
assistent Laura Schotter

≡ Eesti
≡ Kontsert

Festival
klaver



LASTEKONTSERT FOTOGRAFISKAS

Klaverihommik Steni ja Johaniga

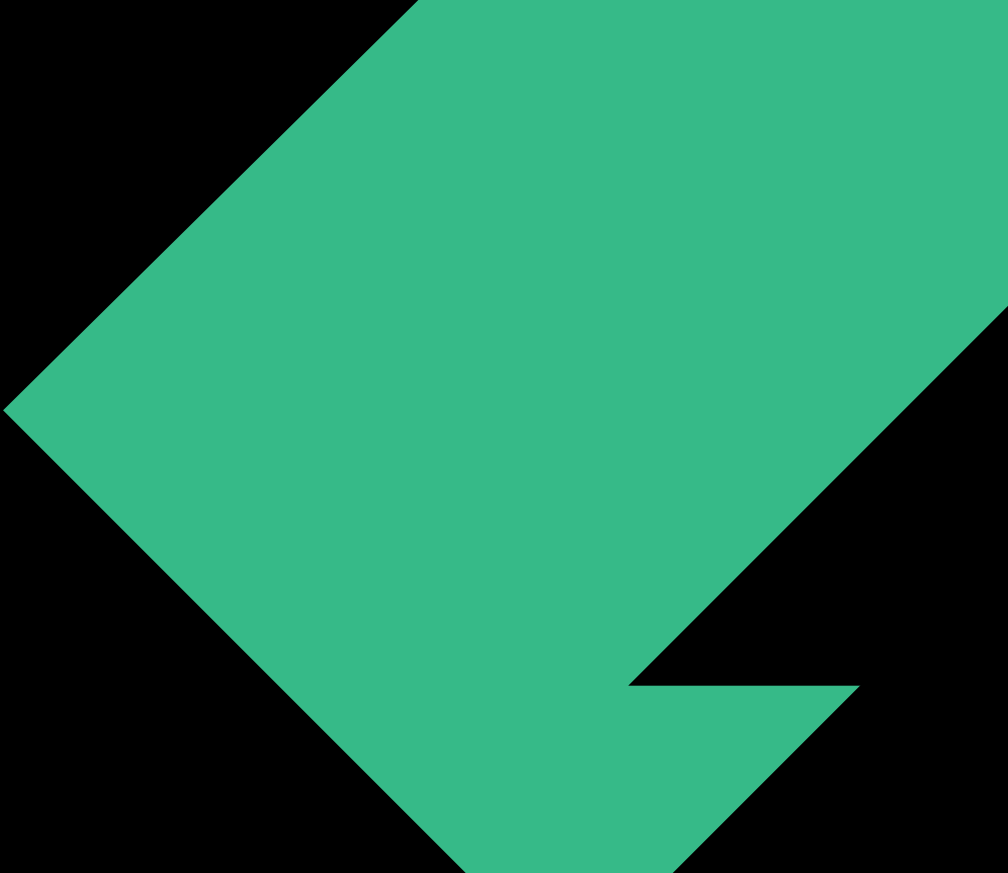
Johan Randvere klaver · Sten Heinoja klaver

L 17. OKTOOBER 12.00
Fotografiska

Kontsert on tasuta

eestikontsert.ee





LIVIKO

— anno 1898 —

Balbiino
• VALMISTAME RÖÖMU •

SELVER
Hea mõte



Jazz
PESULAD

myfitness
world class gym & studios

 /eestikontsert

 /eesti_kontsert

eestikontsert.ee